

Als Països Catalans, desobeïm per canviar-ho TOT!

Un any més, l'Esquerra Independentista dels Països Catalans eixim al carrer per commemorar i recordar que avui fa 307 anys que el nostre Poble es manté segrestat i ocupat per un estat feixista, autoritari, patriarcal i explotador que, encara amb cara i cognoms de Borbons, perpetua els privilegis i la dominació d'unes elits econòmiques i colonials.

Tot i aquest comú denominador en aquests 307 anys, molt han canviat les formes de dominació al nostre maltractat país. Per començar, actualment vivim sota una ofensiva del capitalisme i patriarcat més salvatge i l'espanyolisme més ranci i ultracatòlic.

La situació cada vegada major de misèria i desesperació social col·lectiva ve provocada per una crisi econòmica (i sistèmica) que ja afecta a la major part de la nostra societat i que colpeja als sectors més desafavorits (xiquetes, dones, persones dependents o immigrades...). Aquesta crisi, fruit de la cobdícia d'uns pocs, ens l'estan fent pagar amb guerres, sang, fam i desnonaments mentre ens volen fer creure que totes són víctimes i no hi ha responsables. Amb efectes secundaris a casa nostra: amb desatenció mèdica, privatitzacions, precarietat laboral, atur, violència de gènere, pobresa infantil... Tot això mentre als Països Catalans i arreu del món, el feixisme intenta treure rèdit de la nostra por i la nostra feblesa i amb la complicitat d'unes institucions, valencianes o espanyoles, que ens volen atemorides i callades. Però s'ha acabat! Feixisme mai més, enlloc, contra ningú.

El poble treballador ha començat a dir prou i a dir no. El règim del 78, sorgit del pacte entre franquistes, elits econòmiques i polítiques, es trontolla i sembla prop de la seua caiguda. I això passa única i exclusivament per la capacitat del nostre Poble i la nostra classe, de cadascuna de nosaltres, de prendre el poder i fer valdre la nostra raó. Hem de demostrar que hem perdut la por i que ja no tenim res a perdre. I ho hem de fer juntes.

Això, precisament, és allò que més tem l'estat i els seus sicaris (jutges, policia, polítics del sistema...). I és per això que dia rere dia llancen les seues lleis contra nosaltres. Parlem d'una contrareforma de l'avortament que incrementa les sancions i dificulta extremadament la possibilitat de les dones per decidir sobre el seu propi cos (implica reduir els supòsits legals de l'avortament i endurir el codi penal contra metges i professionals que el practiquen. Les dones ens podem trobar de nou que ens obliguen a avortar de manera clandestina, fins i tot en pràctiques altament perilloses per a la nostra salut); Parlem també d'una llei mordassa (de Seguretat Ciutadana) que persegueix totes les formes de lluita, d'autoorganització i mobilització popular amb la voluntat de domesticar-les i controlar-les. Grans víctimes d'aquestes lleis són les joves i les seues formes d'expressió juvenil, motor de la transformació i, per això, víctimes de la persecució. Joves que també estan patint, junt a les dones, les conseqüències d'unes continuades reformes i retallades laborals que aprofundeixen en la cada vegada major precarietat i explotació social i laboral; Parlem també d'unes lleis d'estrangeria racistes i criminals que tracten de fer-nos oblidar que els veritables culpables d'aquesta situació no són les altres treballadores que, com nosaltres, busquen fora un lloc millor on viure i guanyar-se la vida, si no aquelles que, segudes a despatxos de moqueta gris, provoquen les situacions de misèria i fam a l'Àfrica o, ara ja si, també al nostre "paradisíac" sud d'Europa; Parlem, com no, de la LOMCE que pretén atacar l'ensenyament públic, introduir de nou l'església a les nostres escoles o acabar amb les poques eines de supervivència del català a la societat, és a dir, l'ensenyament.

Però on hi ha lluita hi ha vida i hi ha resposta. Als darrers temps hem vist com la nostra societat s'està organitzant. I ho està fent no per resistir, si no que ho està fent per guanyar. Des de baix i contra els de dalt. Amb l'aparició d'assemblees obertes de dones, d'assemblees d'aturades, de grups de consum, de cooperatives d'habitatge o energia, de centres socials autogestionats, de xarxes de suport mutu i comunitari, de campanyes antirepressives, de plataformes contra els CIEs i per la

dignificació de les persones immigrades, d'iniciatives pel Dret a l'Autodeterminació, d'assemblees d'estudiants combatives i autònomes, d'AMPAs combatives que estan fent front a Conselleries de la vergonya... Aquest és el camí. El de la Unitat Popular per canviar-ho tot. Eixa és hui l'aposta de l'Esquerra Independentista dels Països Catalans.

Canviar-ho tot. Eixe és l'objectiu. Però alertem que, a l'igual que a l'inici d'aquest règim del 78, ara que s'albira la seua fi, la mort de la Transició (o transacció) del franquisme, una amenaça cau sobre nosaltres: les elits polítiques i econòmiques, temeroses de perdre la seua hegemonia, plantegen un cop més un nou Pacte de la Traïció, una 2a transició en la que tornen a deixar-ho tot “atado y bien atado”. Alertem del paper que puguen jugar eixa suposada “esquerra” domesticada de partits del sistema i sindicats grocs o d'eixa burgesia autoanomenada sobiranista que, amb l'argument del retorn a l'estat del benestar o del manteniment d'una pau social que ja mai més podrà tornar, s'aferren a les seues quotes de poder per damunt del patiment de totes nosaltres. Denunciem ara i ací aquests pactes (diguem-lis tripartits o diguem-lis pactes socials o pactes fiscals) que les classes populars no perdonaran. El canvi ja no té volta enrere, ni amb fórmules o reformes del sistema ni amb un autonomisme que ja no satisfà les nostres ànsies de llibertat. Ja no ens alimenten molles, ja sabem que democràcia no és votar cada 4 anys i volem tindre el dret a decidir, sempre i de tot.

Per això, hui sabem que tenim un present de lluita i d'alternatives, sense oblidar un passat de resistència, per desafiar el nostre destí amb un futur de construcció de poder popular. Construït amb les mans de la Unitat Popular, de l'Esquerra Independentista i els moviments i col·lectius socials d'arreu del país, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. Un futur que només ens arribarà exercint la mostra més ferma de rebel·lia i empoderament col·lectiu que hui tenim al nostre abast: la desobediència. Desobediència a les seues lleis, al seu poder, a la seua por, a les seues institucions, al seu estat i al seu sistema assassí. Exercim-la, practiquem-la, exigim-la. Recuperem i ocupem els nostres carrers, els nostres ajuntaments, les nostres escoles, les nostres vides.

Destituïm el seu règim capitalista, patriarcal i criminal. Aturem-ho tot com ens ensenyaren les nostres àvies, de forma indefinida i insurreccional. I encetem des de ja eixe Procés Constituent dels Països Catalans que ens portarà a l'alliberament com a persones, com a catalanes i com a treballadores.

I no oblidem mai, això sí, qui som i d'on venim. Perquè... Som la memòria. Som les hereves d'aquelles bruixes. Som les revolucionàries que col·lectivitzaren terra i treball. Som les maquis del segle XXI. Som aquelles que sí van comprendre el significat de la paraula Dignitat i no van renunciar mai a la Ruptura. Som un Poble rebel que sempre parlarà català i ensenyarà a les seues filles a les escoles lliures d'un país lliure en un món lliure. Som Guillem Agulló i la resta de les caigudes per un futur per a totes i de totes. Som Països Catalans desobedients i dignes.

València, 25 d'abril de 2014